

Sygn. akt: I C 71/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 maja 2017 roku w S.,

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.,

przeciwko E. P.,

o zapłatę

oddala powództwo

Sygn. akt I C 71/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. w pozwie przeciwko E. P. domagał się zasądzenia kwoty 210,39 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto, domagał się zasądzenia kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 30 złotych tytułem opłaty od pozwu.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że wierzytelność dochodzoną pozwem nabył na skutek umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 31 marca 2016 roku z (...), na podstawie której nabył wierzytelność, której podstawą była umowa pożyczki o identyfikatorze (...) zawarta przez pozwaną E. P. z w dniu 31 października 2011 roku. Jako dowód potwierdzenia istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciążącego na stronie pozwanej powód przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), zaś jako dowód, iż wierzytelność dochodzona w niniejszej sprawie była przedmiotem umowy przelewu wierzytelności przedłożył wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji. Powód twierdził, że na kwotę dochodzoną w niniejszym postępowaniu składają się kwoty: 200 złotych tytułem należności głównej oraz 10,39 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez stronę powodową od dnia następującego po dniu cesji wierzytelności tj. 1 kwietnia 2016 roku do dnia poprzedzającego złożenie pozwu w niniejszej sprawie.

Pozwana E. P. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiła się na termin rozprawy, nie usprawiedliwiła swoje nieobecności, nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. i (...) spółka z siedzibą w H. zawarli w dniu 31 marca 2016 roku umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności szczegółowo określone w załączniku nr 5 do umowy w wersji papierowej i elektronicznej. Zgodnie z zapisem § 2 ust. 1 pkt d wierzytelności będące przedmiotem umowy wynikały z umów kredytowych pierwotnie zawartych z dłużnikami przez (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. (poprzednia nazwa (...) Sp. z o.o.), które zostały następnie przeniesione na (...).

(dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 9-12)

W dniu 11 stycznia 2017 roku powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym stwierdził, że dnia 31 marca 2016 roku nabył od (...) wierzytelność wobec dłużnika E. P. wynikającą z umowy pożyczki o identyfikatorze (...), a wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 210,39 złotych.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej k. 8, pełnomocnictwo k. 15, wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych k. 16-17, KRS nr: (...) k. 18)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwana E. P. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiła się na termin rozprawy i nie wypowiedziała się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97) podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. Przytoczone przez powoda okoliczności stanowiące uzasadnienie pozwu budzą – w ocenie Sądu - uzasadnione wątpliwości w świetle przedstawionych przez niego dowodów.

W myśl przepisu art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością na nabywcę przechodzą wszelkie związane z nią prawa, a w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała okoliczność wykazania przez stronę powodową faktu nabycia wierzytelności wobec pozwanego wywodzonej z określonego stosunku prawnego, jej istnienia i wysokości. Zgodnie z art. 509 k.c., aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób oznaczona, zindywidualizowana – poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność.

W warunkach niniejszej sprawy jako niewątpliwy uznać należy fakt zawarcia przez powoda i (...) spółkę z siedzibą w H. w dniu 31 marca 2016 roku umowy przelewu wierzytelności. Powodowi nie udało się jednak wykazać i udowodnić, że na podstawie tej umowy nabył wierzytelność względem pozwanej w kwocie dochodzonej pozwem.

Z umowy przelewu wierzytelności nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) spółki z siedzibą w H. względem pozwanej w kwocie 210,39 złotych. Zwrócić należy uwagę, że w umowie tej wskazano, iż wierzytelności będące przedmiotem przelewu wynikały z umów kredytowych, których stroną nie była (...) spółki z

siedzibą w H., lecz podmioty trzecie: (...) Sp. z o.o. oraz (...) Sp. z o.o. Powód w żaden sposób jednak nie wykazał, ani nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego okoliczność zbycia przez te podmioty na rzecz (...) spółki z siedzibą w H. wierzytelności wobec pozwanej. W oparciu o materiał dowodowy przedstawiony przez powoda nie sposób stwierdzić nawet z jakim podmiotem pozwana miała zawrzeć umowę o identyfikację (...), z której to umowy wynikać miała wierzytelność dochodzona w niniejszej sprawie. Nie została na tą okoliczność przedstawiona żadna umowa, której przedmiotem byłoby przeniesienie tejże wierzytelności na (...) spółkę z siedzibą w H.. W ocenie Sądu, powód nie wykazał, aby skutecznie nabył przysługującą (...) spółce z siedzibą w H. wierzytelność wobec pozwanej z tytułu zawartej umowy o identyfikację (...). Powyższe skutkuje o braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda, a zatem powództwo należało oddalić w całości na zasadzie art. 509 k.c. a contrario.

Nawet jeśli powód wykazałby istnienie legitymacji procesowej czynnej to powództwo podlegałoby oddaleniu z uwagi na brak dowodów na istnienie wierzytelności dochodzonej pozwem.

Z umowy przelewu wierzytelności nie wynika, by jej przedmiotem była wierzytelność przysługująca (...) spółki z siedzibą w H. względem pozwanej w kwocie 200 złotych.

Zgodnie z zawartą umową sprzedaży wierzytelności jej przedmiotem były wierzytelności szczegółowo opisane w załączniku nr 5 do umowy w wersji papierowej i elektronicznej. Powód nie dołączył do umowy przelewu wierzytelności ani załącznika w formie pisemnej, ani załącznika w formie elektronicznej.

Do pozwu dołączono wprawdzie wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, jednakże powyższe dokumenty nie dają podstaw do ustalenia skuteczności dokonanej cesji wierzytelności w wysokości dochodzonej w niniejszym postępowaniu.

Wbrew stanowisku powoda, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji nie stanowi dowodu dokonania cesji wierzytelności przysługującej (...) względem pozwanej. Żaden zapis umowy nie zrównywał wyciągu z elektronicznego załącznika z załącznikiem w wersji papierowej. Nadto, dane zawarte w tym wyciągu obejmują jedynie identyfikator klienta, dzień zawarcia umowy, imię i nazwisko, PESEL, adres zamieszkania pozwanej, wysokość kapitału, odsetek i kosztów. Nadto, z uwagi na brak dokumentu umowy pożyczki, z której to umowy wynikać miała wierzytelność objęta żądaniem pozwu, niemożliwym była weryfikacja zapisów zawartych w tym wyciągu w zakresie chociażby wymagalności roszczenia objętego żądaniem pozwu.

Powód utrzymywał, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi dowód istnienia i obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na stronie pozwanej. Tymczasem, stwierdzić należy, co wprost wyraził Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 11 lipca 2011 roku w sprawie P 1/10, Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 15 września 2011 roku w sprawie II CSK 712/10 i z dnia 13 czerwca 2013 roku w sprawie V CSK 329/12 oraz m.in. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (t.j. Dz.U. 2014r., poz. 157 ze zm.) wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład właśnie cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności (wyrok SA w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 roku wydanym w sprawie I ACa 824/14). Tak więc powołanie się na wyciąg z ksiąg rachunkowych, w braku dowodu w postaci umowy będącej źródłem wierzytelności, która to miała być następnie przedmiotem przelewu nie daje podstaw do skontrolowania sposobu ustalenia należności, źródła jej pochodzenia, jak i jej wysokości.

Podkreślić należy, że powód swą legitymację do występowania w niniejszym procesie wywodzi z faktu nabycia wierzytelności. Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga

udowodnienia bez wątpliwości, że doszło do przelewu konkretnej wierzytelności. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być nadto w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową. Strona powodowa nie przedkładając umowy z dnia 31 października 2011 roku uniemożliwiła nie tylko zweryfikowanie okoliczności, czy niniejsza umowa w ogóle została zawarta, a czy jeśli istniała umowa, jej postanowienia nie wykluczały cesji wierzytelności.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)